

ΕΣΤΙΑ

24 ΦΕΒ. 2007

Ευτελίζεται ή αξία του ανθρώπου

του Νικ. Α. Γ. Λιναρδάτου

Αλήθεια, τι σημασία έχει η αναθεώρηση του Συντάγματος; Πώς προστατεύονται τα άτομα δικαιώματα των πολιτών; Αυτά και πολλά άλλα παρόμοια ερωτήματα θέτει στον έαυτό του ο σκεπτόμενος πολίτης, βλέποντας πόσο μικρό σεβασμό τρέφουμε για τις ρυθμίσεις του Συντάγματός μας. Αυτά όμως που συνέβησαν σε δύο περιπτώσεις τις τελευταίες ημέρες τον ήδη δύσπιστο και σκεπτικαστή τείνουν να τον μεταλλάξουν σε ένσυνειδητο μηδενιστή.

Ο τρόπος με τον οποίον τα έντυπα και ηλεκτρονικά μήνυα εκάλυψαν δημοσιογραφικά και εσχολίασαν τη δολοφονία ενός ανθρώπου (έτυχε να είναι ο διοικητής του ΙΚΑ Γιάννης Βαρθολομαίος) μόνο ντροπή, ντροπή, ντροπή πρέπει να έχουν προκαλέσει στην κοινή γνώμη. «Ο,τι τό πιο ποταπό, τό πιο κακόηθες, τό πιο χυδαίο, τό πιο άχρειο, τό πιο άισχρό θά μπορούσε να φαντασθεί κανείς πώς περιέχεται στην ψυχή πολλών χιλιάδων φανταστικών ανθρώπων ξεχύθηκε από τη γλώσσα και τά γραπτά είκοσι, εκατό (δέν ξέρω πόσοι μπορεί να ήσαν) άχαρακτήριστων άτομων, που κοιμαντάρουν τά προγράμματα των καναλιών, των ραδιοφώνων και τις στήλες (μέ εξαίρέσεις) των έφημερίδων. Τι τραγικό! Χωρίς καμμία αντίδραση! Κανένας διανοούμενος, κανένας πολιτικός, κανένας σχολιαστής, κανένας θεατρίνος, κανένας παραθυράκις, από αυτούς που καθημερινώς βλέπουμε στά κανάλια να χρησιμοποιούν για τά πάντα και να κατακεραυνώνουν τους πάντες, δέν έβγηκε να τους κραξει: "Ε! Φτάνει, μπάστα! Δέν πάει άλλο. (Και αύριο θά συγχρωτιζόμαστε όλοι μέ όλους σάν τίποτε να μην έχει συμβεί).

Λέγεται πώς υπάρχει ένα «Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης» (ΕΣΡ), τό όποιο άσκει για λογαριασμό του κράτους «τόν άμεσο έλεγχο... μέ σκοπό την έξασφάλιση της ποιτικής στάθμης των προγραμμάτων που επιβάλλει ή κοινωνική άποστολή της ραδιοφωνίας και της τηλεόρασης και ή πολιτιστική ανάπτυξη της χώρας, καθώς και τό σεβασμό της αξίας του ανθρώπου...» (άρθρο 15 παρ. 2 του Συντάγματος).

Αυτά, κύριοι του Συμβουλίου, που είδαμε και άκούσαμε, έμπλεοι άηδίας, είναι ή ποιτική στάθμη, αυτά είναι ή κοινωνική άποστολή, αυτά είναι ή πολιτιστική ανάπτυξη της έλληνικής κοινωνίας έν έτει σωτηρίω έβδόμω της είκοστής πρώτης εκατονταετίας της χριστιανικής χρονολογίας. Αυτά που είδαμε, άκούσαμε και έδιαβάσαμε, έμπλεοι άηδίας, δέν είναι ό απόλυτος ευτελισμός αυτών που έχετε ταχθεί να προστατεύετε;

Κι άκόμα κάτι άλλο πολύ σημαντικό, ίσως τό πιο σημαντικό άπ' όλα. Έτσι άντλαμβάνεσθε τόν σεβασμό της αξίας του ανθρώπου: Η παράγραφος 1 του άρθρου 2 του Συντάγματος επιτάσσει: «Ο σεβασμός και ή προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική ύποχρέωση της πολιτείας». Η θέση της διατάξεως άμέσως μετά τά περί της μορφής του Πολιτεύματος (άρθρο 1) και ό προσδιορισμός της αξίας του ανθρώπου ως Της (μιάς) πρωταρχικής ύποχρεώσεως της πολιτείας κάνουν πασιδήλως εμφανή τη σπουδαιότητα της ανθρώπινης αξίας ως προστατευόμενου κοινωνικού αγαθού. Κατά τόν καθηγητή Π.Δ. Δαγτόγλου (στό μνημειώδες δίτομο σύγγραμμά του «Ατομικά Δικαιώματα» 1991) «ή κατοχύρωση της αξίας του ανθρώπου είναι άπαραβίαστη. Δέν ύπόκειται σε κανένα περιορισμό [...] Η διάταξη του άρθρου 2, παρ. 1 δέν ύπόκειται σε άναθεώρηση, ούτε άνήκει σε εκείνες των οποίων ή ισχύς μπορεί να άνασταλεί...». Ποιός έσεβίασθηκε και έπροστάτευσε την ανθρώπινη αξία όλων αυτών, που έμπλέκονται στό τραγικό γεγονός της πρόσφατης δολοφονίας; Τό ΕΣΡ μέ την άνοχη που επέδειξε, ενεθάρρυνε την άισχρότητα, την άχρειότητα, τη χυδαιότητα να πάρουν διαστάσεις τερατόμορφου εκιάλτη. Η έκ των ύστερων έκδοση μίας στείρας άνευ συνειδητών ήθικολογικής συστάσεως δέν παρέχει άλλοθι.

Που είναι ή Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων; Α, έλησμόνησα. Έχει κουραστεί από την προσπάθειά της να καλύψει τους φυγόστρατους άστέρες της τηλεόρασεως και να ύποστειλει τις κάμερες της άστυνομίας. Έκουράστηκε και καθυέει.

Καμμία δικαστική έξουσία δέν αισθάνθηκε τό καθήκον να προστατεύσει τόν σεβασμό της αξίας τόσοσν ανθρώπινων ύπαρξεων, τη μνήμη τεθνεώτος; Αναρωπέμα: Όταν τέτοια έλλειψη σεβασμού έπιδεικνύεται προς τό Ισχύον Σύνταγμα, έπιδεικνύεται από τους κατ' έξοχήν για την εφαρμογή και την προστασία του ταγμένους, ή άναθεώρηση ή μη είναι τό πρόβλημα;

Τό άλλο περιστατικό είναι ή όμηρία στά χέρια ομάδας σπουδαστών αριθμού καθηγητών του ΤΕΙ Θεσσαλονίκης. Σπουδαίο άτομικό δικαίωμα είναι επίσης ή προσωπική έλευθερία του πολίτη. Κατά τό άρθρο 5 παρ. 3 «ή προσωπική έλευθερία είναι άπαραβίαστη». Συστατικό της φυσικής έλευθερίας του προσώπου είναι ή έλευθερία κινήσεως. Αυτό τό δικαίωμα των καθηγητών του ΤΕΙ καταλάτησαν, κατέλυσαν μερικοί άνομοι σπουδαστές κρατώντας τους κλεισμένους επί πολλές ώρες στό ούσημα του ίδρύματος.

Τό συνοπτικό πάντως συμπέρασμα είναι ότα και εκεί, εκείνοι που είναι ταγμένοι να υπερασπίζονται τό Σύνταγμα και τόν νόμο, έβγαλαν έξω την ούρά τους. Έπροτίμησαν να καλυφθούν πίσω από τη θολούρα ενός άμφισβητούμενου νομικού κατασκευάσματος λαϊκιστικής πολιτικής άπρνοησης. Ο σέρ Χάουαρντ Ντέιβις, διευθυντής του περίφημου London School of Economics (ιδρύθηκε τό 1895 από τη Φαβιανή Έταιρεία μέ χρηματοδότηση ιδιωτικής φιλάνθρωπιας για την προαγωγή σοσιαλιστικών σκοπών) λέει στά «Νέα» (17-18 Φεβρουαρίου 2007):

«Η άστυνομία μπορεί να μπει στό χώρο του πανεπιστημίου όπως όπουδήποτε άλλου. Δέν υπάρχει καν συζήτηση ούτε διαφωνία γι' αυτό τό ζήτημα».

Αμ δέ! Υπάρχει και παραύπαρχει, σέρ Χάουαρντ, υπάρχει στην quasi (οίονει) republic, που λέγεται Hellas. Και μάς άπασχολεί άν θά αλλάξουμε την περί βασικού μετόχου διάταξη, που είναι κατά τόν γενικό είσηγητή της Ν.Δ. ή πρώτη σε σπουδαιότητα από τις προτεινόμενες προς άναθεώρηση διατάξεις! Σώσον, Κύριε (Θεέ της Ελλάδος), τόν λαόν σου.